

Zenekar és a Székesfehérvári Szimfonikusok, akiknek élén Drahos Béla áll.

– Ezek szerint jövőre is mindenki ingyen kapja meg a termet és a hangversenyek propagálására szintén átvehet egy nagyobb összeget?

– Így igaz, a feltételek nem változnak, sőt talán még egy kicsit jobbak is lesznek, hiszen a tervek szerint a koncert propagálására, az előadással kapcsolatos marke-

ting kiadásokra jutó összeg, ha nem is sokkal, de valamennyivel magasabb lesz, mint az ideik.

– A műsorösszeállításban ismét lesz valamilyen rendező elv, kikötés?

– A feltétel az, hogy ezeknek a koncerteknek a programjában legalább egy kortárs magyar műnek szerepelnie kell. Az ideik sorozatnál abban állapodtunk meg, hogy a fellépő együtteseknek olyan

szerző kompozícióját kell eljátszaniuk, akinek a halála óta nem telt el hetven esztendő. Ezt a határt most ötven esztendőre szállítjuk le, s azt szeretnénk, ha a Bartók, Kodály és Dohnányi utáni zeneszerző generációk muzsikájából válogatnának a zenekarok. Egyébként el kell mondanom, ebből a szempontból kimondottan sikeresnek tartjuk a szimfonikus körképet, hiszen mindenki nagyon változatos programot mutatott be. Igazán gazdag listáját

Az újdonság „garázsa”

Az ember mindig örül, ha a művészeteknek új szentélye, új hangversenyterem, új színház, új művelődési központ épül. Valahogy így vagyunk az egy éve működő Művészetek Palotájával is. Szívesen írnám a címben szereplő harmadik szót „v” betűvel, de nem tehetem, mert a rendkívül impozáns épület a gyakorlat próbáját csak igen nyögvenyelősen állja ki. Gyakorló zenekari tag lévén, engedtessek meg, hogy ne a közönség véleményét tolmácsoljam, hanem a hétről-hétre itt fellépő művészekét.

Az épületbe való belépés, tehát az első benyomás, gyalogos számára viszonylag egyszerű. Annál nagyobb gond az autóval érkező fellépők helyzete (kb. 90%). A garázs-varázs már itt megkezdődik.

Azt még valahogy lenyeljük hogy a főpróba alkalmával 500 forintot kell fizetni és helyet is viszonylag hamar talál az ember, hiszen az „alvilág” többszintes és jó nagy. De innen feljutni már autó nélkül a koncertteremig, valóságos kálvária. A különbség talán annyi, hogy itt több a stáció. Többnyire zárt ajtók állják el az utat, tájékoztató táblák, nyilak nem lévén, a biztonsági őrök küldenek el máshova, ahol az egyetlen kiírás szerinti nyitott ajtó is zárva van. Hosszas, néha jó negyedórát is igénylő idegesítő, benzingözös lépcsőházi bolyongás után felvergődik az ember a nagyterem szintjére. Van aki a könnyebb, de hosszabb utat választja: az autóknek fenntartott rámpán felgyalogol az utca-szintre és kívülről próbálkozik a színpadhoz jutni ahol újabb dráma kezdődik. A nagyszínpad mögött nem szabad sem ruhát, sem hangszert hagyni, ezekkel fel kell menni egy emeletet, ahol egy-egy, 15 fős kamarazenekar számára elégséges kis öltöző fogadja a 80-100 tagú zenekar női és férfi művészeit. Egymás hegyén-hátán hangszerek, tokok, frakkos táskák, esernyők, na és az öltözők művészek. A méltatlan körülményeket tetézi, hogy a hangszerekkel immár tok nélkül vissza is kell menni az elég meredek lépcsőn, kitéve a hangszert a különböző hőmérsékleti hatásoknak és fizikai veszélyeknek. A színpad mögött gyakorolni sem lehet. Bejátszó szoba nincs. Aki tehát egy hangversenyen csak a második-harmadik számban játszik, az gyakorlatilag a minimálisan szükséges bemelegítés nélkül lép színpadra, hangverseny alatt ugyanis mindenhová behallatszana a hegedű vagy harsonaszó.

Ugyanezen a szinten egyéb szükségletek elvégzésére egy db férfi és egy db női WC található, két-két fülkével. Ez szintén nonszensz, ha egy zenekarnyi – néha ráadásként még egy kó-

rusnyi – tömegről van szó. A papír az első öt percben elfogy, utánpótlás nincs.

Lépjünk be a hangversenyterembe!

Akusztika.

Minden tisztelem a sztár-mérnöké, aki, meggyőződésem, hogy jót akart, de a színpadon fellépő művészként eleve nagy tévedésnek tartom a variálható akusztikát, mert ebben az esetben azonnal individuálissá válik minden. Ami az egyik karmesternek így tetszik, az a másiknak elfogadhatatlan, arról nem is beszélve, hogy zenekari előadóművészként sem egyszerű folyamatosan változó akusztikai körülményekhez alkalmazkodni.

Ha már itt tartunk, csak zárójelben említem, hogy jó (állandó) akusztikájú koncerttermeket lehet találni egész Európában. Nem kellett volna messzebb menni, mint Linzbe (A), a Bruckner Hausba, vagy Rotterdamba (NL) a de Doelenbe egy kis tapasztalatcserére. Egyébként tudomásom szerint - remélhetőleg mindenki legnagyobb meglepedésére- készül egy végleges beállítás az eddigi tapasztalatok alapján.

És még valami. A koncert végén az örök rendszeresen erővel tartják távol a művészeket a gratulálni vágyókat. Nem egy neves, a magyar zenekultúráért sokat tevő embernek dörömbölni kell a nézőket a művészeketől elválasztó ajtón, hogy valami módon mégiscsak odajuthasson gratulálni. Ez diszkrét tempó és azért baj, mert a közönséggel való közvetlen kontaktusról nem mondhat le a Ház, inkább keresni kellene annak kegyeit, hogy még jobban magáénak érezze mindenki ezt az új kultúráldási lehetőséget.

A fentiekből ismét kiderül, hogy a lassan már vesszőparipámmá váló sokat emlegetett szemlélettel van a baj. Vagyis, hogy megint azok vannak rossz körülmények között, akik dolgoznak a sikerért és nem hibázhatnak, mert a közönség és a kritikus nem vesz tudomást arról, hogy kinek hány négyzetméter jutott az öltözőkérésre, és hogy az idegei már a garázsban „fullra” járatódnak, vagy hogy kinek hogy hült ki a hangszere, és kinek nem volt ideje és helye bemelegítésre. Pedig mi muzsikások szeretnénk legjobban, ha az újdonságnak kívül-belül nem a garázsa, hanem a varázsa szerezne felejthetetlen élményt és nem csak művészeti üzletközpont, hanem emberközpontú palota is lenne az amúgy – főleg belül – szemet gyönyörködtető épület.

Szabó Vilmos

Tuba

Rádiózenekar



Baróti Kristóf a Budapesti Filharmoniai Társaság Zenekarával Rico Saccani vezényletével

állították össze a jól előadható, közönségsikerre is joggal számoltató modern magyar műveknek, hiszen *Kocsár Miklós, Szöllősy András, Dubrovay László, Petrovics Emil, Vajda János, Lendvay Kamilló, Lajtha László, Jereb Ervin* alkotásainak tapsolhatott a publikum. Az idei körkép befejeztével azonnal újra felvesszük a kapcsolatot az együttesekkel, s március 14-én, amikor a ház az első születésnapját ünnepli, baráti eszmecserére hívjuk meg a zenekarok vezetőit a Művészetek Palotájába. Ezen a tanácskozáson megvitatjuk az idei seregszemle tapasztalatait, s egyeztetünk a folytatásról is.

– *Eddig milyen visszajelzéseket kaptak a résztvevő együttesektől?*

– Örömeiket, köszönetüket fejezték ki a sorozat léte, működése miatt. Sőt, sokan azt is elmondták, mennyire más érzés volt a korábban már többször előadott műsorukat ebben a koncertteremben eljátszani. Egyébként én, mint a sorozat egyik gazdája, úgy vélem, a minőséget tekintve mindegyik hangverseny igazán kiváló volt. Annyi hiányérzetem maradt csupán, azt sajnáltam, hogy ebben a szerkezetben nem volt mód arra, hogy az együttesek egymást is meghallgassák, de hát ennek a sorozatnak nem is ez volt a célja... Ki kell emelnem a Budapesti Filharmoniai Társaság Zenekarának a vendégszereplését, mert ez az az

együttes, amely Magyarországon a zenekari hagyományt és kultúrát megteremtette. Velük kezdődött a zenekari időszakítás. Ehhez – a hazai zenei életben betöltött rangjukhoz – volt méltó a koncertjük is. A három fiatal zenekar: a Dohnányi, a Danubia és Szent István Király most is kiválóan mozgósította törzsközönségét. S mivel szinte teljesen egymás után játszottak, össze is lehetett hasonlítani hangversenyeiket. Jó volt látni, hogy mindegyikük milyen igényesen és kiválóan muzsikált. Az idősebb együttesek közül a Rádiózenekar Mozart-bérletének egyik estjét hozta a Nemzeti Hangversenyterembe, a MÁV Szimfonikusok pedig nemcsak hűséges bérlőiknek kívántak kedveskedni a Művészetek Palotájában rendezett koncertjükkel, hanem egy új érdeklődői kört is szerettek volna megszólítani. Az a tény pedig, hogy a Nemzeti Filharmonikusok, akik számára ez az épület az otthon is jelent, szívesen vállalkoztak a sorozatban való fellépésre, annak is deklarálása, hogy jó helyzetük ellenére ők ugyanolyan tagként kívánnak részt venni a szimfonikus zenekarok életében, mint bárki más. Az érdekességek közé tartozik, hogy bár igyekeztünk úgy szervezni a sorozatot, hogy minden zenekar vezető karmesterével szerepeljen, akadt olyan dirigens is – *Kovács László* –, aki a seregszemle során kétszer is pódiumra léphetett.

– *Mit lehet tenni azért, hogy a következő esztendőben sikerebb legyen a közönségnevelő, közönségteremtő akciónk?*

– Több időnk lesz, mint most, így a szervezési munkát korábban el tudjuk kezdeni. Lehetőség lesz arra, hogy módszeresen értesítsük az összes fővárosi iskolát, s még azt is elképzelhetőnek tartom, hogy a vidéki városokból is toborzunk diákcsoportokat. Az egyértelmű, hogy a közönségszervezésen javítanunk kell, de ez nemcsak a szimfonikus körképre igaz, hanem a többi rendezvényünkre is. Ennek a szakmának kiválóan képzett képviselői dolgoznak nálunk, remélem, siker koronázza majd fáradozásukat. Egyébként *Kiss Imre*, a Művészetek Palotájának vezérigazgatója nyilatkozott nemrégiben úgy, hogy rá kellene bírni a zenekarokat végre arra, ne idegenkedjenek a népszerű darabok másorra tűzésétől. Ne akarjanak feltétlenül felfedező, próféták lenni. Egyébként nem vagyunk a jelenlegi helyzet miatt kétségbeesve, dolgozunk, tesszük a dolgunkat. Nagyon örülök, hogy létrejöhett ez a körkép, s a következő esztendőben is lesz folytatása, mert egyértelműen pozitív a mérlege. S a sorozat talán tényleg segít abban is, hogy újabb és újabb emberek érdeklődését keltsük fel a klasszikus zene iránt, s hogy a vidéki publikum is jobban a sajátjának érezze a Nemzeti Hangversenytermet... R. Zs.